

[Munch-Petersen.]

om, at vedkommende Læge havde Pligt til at oplyse, hvem han havde behandlet ved den paagældende Lejlighed.

Naar man nu fastslaar en saadan Vidnepligt, kan det føre til, at Folk, som burde søge Lægehjælp af sundhedsmæssige Grunde, vil undgaa at gøre det af Frygt for, at Lægen skal blive tvunget til at give Oplysninger om Sagen. Der kan tænkes en Række af Tilfælde, hvor Patienter, til Trods for at det er absolut nødvendigt for deres Sundhed, vil afholde sig fra at søge Lægehjælp af Frygt for, at Domstolene skal afgive Kendelse om, at Lægerne skal aflægge Vidnesbyrd om dem. Derfor mener jeg, at denne Bestemmelse bør udgaa af Lovforslaget, og at det maa sikres Lægerne, at de er fritaget for Vidnepligt i Sager, der angaar deres Patienter, hvis Patienterne selv ikke ønsker, at Oplysninger skal frem.

Indenrigsministeren (Dahlgaard): Jeg takker for den Tilslutning, Lovforslaget har fundet her i Folketinget, og jeg har kun enkelte Bemærkninger at fremsætte.

Det ærede Medlem Fru Elna Munch gjorde opmærksom paa, at det ikke positivt stod i § 2, at Autorisation som Læge meddeles af Sundhedsstyrelsen, og det er jo rigtigt. Men jeg tror dog, man kan sige, at det fremgaar af Sammenhængen, og det er da ogsaa fremhævet i Landstinget, at det er en Selvfølge, at Autorisationen sker ved Sundhedsstyrelsen.

Det ærede Medlem fremsatte dernæst en Bemærkning om en Ændring, der er foregaaet i § 4 angaaende Lægernes Adgang til en vis Tandlægevirksomhed. Det ærede Medlem brugte det Udtryk, at en Læge herefter i udstrakt Grad vil kunne udøve Tandlægevirksomhed. Jeg maa bestemt hævde, at det vil en Læge ikke kunne gøre; i saa Fald vilde der være Tale om at praktisere som Tandlæge, hvilket positivt er forbudt i § 4. Der tænkes her, som det ogsaa fremgaar af Sammenhængen, og som det er fremhævet i Landstinget, selvfølgelig paa enkelte Tilfælde.

Det ærede Medlem fremsatte den Bemærkning i Tilknytning til § 7, at den Pligt, der er til paa Begæring at yde den første fornødne Lægehjælp, burde ikke omfatte en saadan Person, som maaske slet ikke i Almindelighed beskæftigede sig med Lægevirksomhed eller praktiserede som Læge, men som var Videnskabsmand. Jeg tror ikke, det Forhold vil have stor praktisk Betydning; i hvert Fald kan jeg henvisse til, at en saadan Videnskabsmand fuldkommen

kan unddrage sig denne Pligt ved i Henhold til § 7, 2det Stykke, at afgive Meddelelse til Sundhedsstyrelsen om, at han ønsker at frigøre sig for den.

Med Hensyn til de Udtalelser, der er fremsat af det ærede Medlem Fru Elna Munch og det ærede Medlem Hr. Axel Dam om § 24, med Henblik paa det tidligere i Paragraffen i Folketingets Affattelse anvendte Udtryk „uomtvistelig“ og det nu anvendte Udtryk „paaviselig“ Fare, skal jeg sige, at jeg i den Henseende maa henholde mig til de Udtalelser, jeg allerede har fremsat. Jeg kan ikke tænke mig, at jeg ved at gentage dem skulde kunne udtrykke mig tydeligere, men jeg skal dog understrege, at der efter min Formening ikke kan være Tvivl om, at Begrænsningen af Strafbarheden er mindre nu end efter Folketingets Affattelse.

Naar det ærede Medlem Fru Elna Munch var bange for eventuelt selv at komme ud for eller at se andre blive straffet som Kvaksalvere, fordi de tiltraadede en eller anden forkølet Person at drikke Kamillite, saa tror jeg i denne Henseende helt at kunne berolige baade det ærede Medlem og det høje Ting som Helhed. Jeg vil overhovedet ikke kunne tænke mig Muligheden af, at det skulde kunne komme ind under Begrebet Behandling, hvis det ærede Medlem Fru Elna Munch vilde tilraade en forkølet Person at drikke Kamillite, jeg tror, enhver vil forstaa det som et almindeligt Husraad. (*Elna Munch:* Men saa varme Omslag!). Jeg tror ikke, der vil være nogen Tvivl om, hvornaar der er Tale om Behandling, hvorved der i Almindelighed vil forstaaes erhvervsmæssig Behandling, og hvornaar om disse almindelige Husraad; jeg tror overhovedet ikke, der foreligger noget Problem i saa Henseende.

Jeg skal endvidere i Anledning af det ærede Medlem Hr. Axel Dams Bemærkninger til § 30, 1ste Stykke, om de Personer, der faktisk har kaldt sig Specialister uden hidtil at have været anerkendt — det drejer sig i øvrigt kun om ganske faa Personer —, sige, at jeg kan ikke tænke mig andet, end at naar der her bliver Tale om en Person, der har kaldt sig Specialist, og som maatte sidde inde med en saa stor Erfaring og Kyndighed, som det ærede Medlem omtalte, saa vil det paagældende Specialistnavn i Forbindelse med Sundhedsstyrelsen ogsaa erkende dette og handle i Henhold dertil.

Endelig fremsatte det ærede Medlem Hr. Julin en Række Betragtninger vedrørende Kiropraktorerne, som jeg ikke forstod Bag-